

[Knud Lind]

Hvad er bevæggrunden for at lave en mærkelig overgangsbestemmelse? For det er jo en mærkelig overgangsbestemmelse, deri har den socialdemokratiske ordfører ret. Jeg kan kun se, at det er én enkelt sag. Jeg vil ikke sige, at det er ministerens udtalelser i den enkelte sag, der gør det, men reelt er det jo således. Nu siger ministeren, at vedkommende kan sidde længere. Ja, hvis man ønsker det fra kriminalforsorgens side. Det er vel ikke sådan, at man kan sidde i al evighed, hvis man får den slags lyster. Den pågældende sidder trods alt ud over den tid, den pågældende normalt skulle sidde. Hvorfor sidder pågældende og venter? Pågældende – og måske nogle andre stykker – venter på, at ministeren skal blive færdig med sit lovforslag, som skal køres hurtigt igennem. Uagtet man har ventet siden 1977 på betænkningen, skulle det altså køres igennem uden en høring.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg skal ikke på nogen måde forsøge at deltage i hr. Knud Linds ophidselse eller vanlige mere eller mindre overlagte måde at udtrykke sig på. Jeg skal bare gøre opmærksom på, at udtalelserne om den slendrian og mangel på kontinuitet, der har været i socialdemokratiet, bygger hr. Knud Lind altså på en bekendtgørelsesændring fra 1980 – en bekendtgørelsesændring, der var direkte affødt af en delbetænkning fra det samme udlændingeudvalg, som nu endelig har afgivet sin afsluttende betænkning.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Efter at hr. Torben Lund har udtalt heroppefra, at også han – og jeg håber på, at han dækker socialdemokratiet – finder det nødvendigt, at der kommer en præcisering fra justitsministeriets side af, hvordan vi skal klare overgangstiden, mener jeg, at der må være konstateret et flertal, der ønsker det, og så håber jeg, det sker, og at vi kan tale os frem til, hvad der skal ske i den overgangstid.

For mig må et af de helt ledende principper i denne sag være, at i et retssamfund er ligheden for loven noget virkelig afgørende. Man kan ikke have en situation, hvor de, der er idømt fængselsstraffe, bare kan blive sid-

dende – for det har de ret til, indtil den straf-længde er opfyldt, som de er idømt – mens andre, der slet ikke er dømt, bare bliver udvist. Man kan ikke have, at de, der har begået noget og er dømt for det, får bedre vilkår end dem, der ikke er dømt for noget. Derfor er det en hovedpine.

Jeg gentager, at jeg mener, ministeren selv har bragt sig i den situation. Vi er nødt til klare denne overgangstid på en anden måde, end ministeren hidtil har villet det. Ellers må vi finde frem til en folketingsbeslutning, der på den ene side sikrer, at vi ikke er unødigt længe om at gennemføre denne lovgivning, og på den anden side sikrer menneskerettighederne. Det er en menneskerettighed, at man kun bliver smidt ud efter at være blevet dømt ved en domstol. Jeg må gentage, at ombudsmandens karakteristik af hele vor fremmedlovgivning var rigtig. Vi har ikke på dette område forhold, der er en retsstat værdig.

Måtte jeg ikke sige til allersidst, at hele denne debat har vist igen understreget, hvor lidt avancerede vi egentlig er. Skulle man sige noget, der vel har karakteriseret os alle sammen, er det, at der findes danskere i denne verden, og så er der nogen, der næsten når op på højde med danskere – det er nordmænd, og så er der svenskere, selv om de slår os i fodbold, og så er der finnerne – og derefter kommer en stor gruppe EF-borgere, og så er der de andre, om hvem desværre en hel del herinde stadig væk synes, at rigtige mennesker er de i hvert fald ikke. Ingen af os har vist helt kunnet føle os fri for denne indstilling. Jeg tror nok, at vi for fremtiden bør være lidt mere ydmyge, når vi dømmer andre lande.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Nu er der talt meget om betænkningen, om flertal og mindretal, vel også på en sådan måde, at de fleste regner med, at der under alle omstændigheder samlet er gjort et godt arbejde. Det var det pågældende udvalg bekendt, at man kom til en ny lovgivning. Jeg har fremsat lovforslaget. Hvis det skulle have indeholdt overgangsbestemmelser over for de situationer, der kan opstå, havde det vel ikke være unaturligt, at udvalget var fremkommet med dem. Det har man ikke gjort. Nu forstår jeg, at retsudvalget vil drøfte det, det er i or-